

DIARI DE GIRONA

Un Diari lliure per a una societat lliure

President: Ricard Llapart i Tharrats
 Director en funcions: Jordi Xargayó i Teixidor

Redactora en cap de Suplements i Cultura: Magda Bousó
 Girona: Félix Bousó Mares. Comarques: Alfons Petit.
 Catalunya, Espanya i Internacional: Ramon Ponsatí.
 Esports: Narcís Planas. Successors: Martí Batlle.
 Cap de Fotografia: Pep Iglesias.
 Director de publicitat: Joan Boix i Mora.
 Director de marketing-promocions: Fidel Rincón.

Edita: Editorial Gironina, S.A.

Redacció, Administració, Publicitat i Tallers:
 C/ Comerç s/n - FORNELLS DE LA SELVA (GIRONA)
 Tels. 47 62 77 Tèlex 56018 EDGI Telefax 47 62 40
 Publicitat de 8 a 20 h. Dissabtes, de 9 a 13 h.
 Ctra. Barcelona, 29 - Tels. 20 18 82 - 20 20 42

Delegació a Figueres:

C/ St. Llàtzer, 35 - Tels. 50 99 09 / 67 04 41

Delegació a Olot:

C/ Bisbe Vilanova, 1, 1r. - Tels. 26 88 11

Delegació a Barcelona:

C/ Madrazo, 9-13, ent. 1ª D-2 - DP 08006

Tel. 93 / 415 44 81 - Telefax 93 / 415 44 84

Delegat: Arseni Florensa Calucho

Dipòsit legal GE-2-1958 Any XLIV

Difusió controlada per

EDITORIAL

LA FÓRMULA-1 QUE ENS VAREN PRENDRE

El circuit barceloní de Montmeló serà escenari aquesta tarda, amb la celebració d'una de les proves puntuables per al campionat del món de fórmula-1, d'un dels espectacles esportius més impressionants que existeixen arreu. Tot i que ho tenim ben a prop, no podem resistir la llaminera temptació de pensar que aquest esdeveniment podia haver estat més nostre, dels gironins, si el circuit de velocitat s'hagués construït a Caldes de Malavella abans que la força centrífuga de Barcelona ens l'hagués pres.

L'arribada de Sebastià Salvador a la presidència del RACC (l'anterior president, Salvador Fàbregas, era un fervent defensor de l'opció de Caldes), la intercessió de Joan Antoni Samaranch fent veure els avantatges d'estar a la vora de Barcelona i la inflexibilitat dels presidents de les Federacions Catalanes (sic) de Motociclisme i Automobilisme varen treure'ns del cap la possibilitat de veure el circuit en els terrenys que el RACC havia adquirit a Caldes de Malavella l'any 1977, un any després que la FISA clausurés el circuit urbà de Montjuïc per acollir proves de fórmula-1 en haver-se produït l'espectacular accident de l'alemany Stomlenn en el qual es

varen veure implicats alguns espectadors.

La pedanteria d'uns directius que varen aterrar a Caldes amb una filosofia més colonitzadora que dialogant i l'excés de zel de qui poc després va ser alcalde, Lluís Comalada, per imposar un estret control urbanístic a un terme municipal que tenia més urbanitzacions il·legals que bolets varen ser el principi d'un festeig que mai no va veure de prop el matrimoni. Ni la intervenció de l'aleshores president de la Diputació, Salvador Carrera, oferint al RACC la dot de fer-se càrrec del déficit d'explotació que generés el circuit varen impedir que l'entitat automobilística lligués la xicota barcelonina. La interpel·lació formulada pel diputat Daniel Terradellas per la qual el Parlament de Catalunya va instar a tirar endavant el circuit «considerant totes les iniciatives i d'una manera prioritària la de Caldes» mai no es va prendre en consideració.

Ara, quan escoltem els elogis que rep el nou circuit de Montmeló i quan la somniada fórmula-1 ja és aquí després de quinze anys, els gironins no podem reprimir la nostàlgia de pensar que ens han pres allò que podia haver estat nostre, tot i que és millor tenir-lo a Montmeló que a Jerez.

En Pesseta

JULIO MANEGAT

Vesprejava en la llunyania, sobre el desert. A l'Aaiun, el blanc es tornava quasi roig o daurat de llums sempre llunyanes, sempre misterioses. Als petits *bakalitos* del Soc Nou s'ensumava a espècies, a fusta fosca, a vent, a continent distint. Quasi acabava d'arribar a la capital del Sàhara i ja vagarejava pels socs, pels carrerons, amb la sensació que m'estava acomiadant.

De sobte, al meu costat, va aparèixer el nen, el petit saharià que m'estirava de la roba i m'allargava una mà dient únicament: pesseta, pesseta, pesseta... Tenia els ulls lluents i picarons, simpàtics i burletes. Sabia per endavant que veuria. Un, per a aquestes coses, té escassa capacitat de resistència. Unes monedes, un intent de diàleg, somriures i una cursa alegre fins a desaparèixer. Hi vaig tornar moltes tardes, al soc, i allà estava sempre el saharià morenet, el futur *home blau del desert*, el mínim fill del núvol.

Quan em veia se'm penjava de la mà i la seva veu insistia: pesseta, pesseta, pesseta... Ens vam fer amics i tan bon punt arribava al soc en fer-se de nit, a l'alleujament de la calor, en Pesseta, tal com m'agradava d'anomenar-lo, ja que no vaig poder saber quin era el seu nom, no se separava de mi. «Anem a fer un passeig, Pesseta?». I ell somreia i m'agafava de la mà mentre recorriem aquelles botigues, respirant el vent llunyà de colors perduts. Una tarda li vaig dir que me n'anava, que no tornaria al soc. En Pesseta ho va entendre perquè van ser més les monedes a la seva mà i perquè tal vegada va comprendre l'ombra de les meves paraules, de la meua mirada. Em

va acompanyar, per primer i últim cop, fins a la porta del llavors, al 1974, Parador Nacional.

Poc temps després es va produir la Marxa Verda i l'abandonament del Sàhara pels espanyols. Un saharià alt i eixut m'havia dit: «Volem continuar amb Espanya fins que nosaltres puguem emprendre el camí de la nostra independència. Només Espanya ens ha ajudat i ha impulsat la possibilitat de progrés».

Però Espanya se'n va anar i va venir la guerra amb el Marroc, aquella guerra que ara, després de més de quinze anys, coneix l'alt el foc que, si no es trenca, portarà el referèndum a aquest país que, al mapa, sembla un pessic d'Àfrica i que

té una extensió major a la meitat de la nostra Península per als seus habitants autòctons, els quals no arriben a 100.000, gran part dels quals es concentrava, en aquells anys, a l'Aaiun. I a Smara («Veure Smara i morir», va escriure un poeta), i a l'antiga Vila Cisneros, i a Aargub, i a Ausert, i a Güera... I a les *khaimes*, dels nòmades al desert, junt a les acàcies nanes que allà denominen «arbre de la desesperació»...

Molta guerra és la guerra del poble saharià contra el Marroc en defensa de la seva independència, del seu *al hurria*, de la seva llibertat. Pesseta, amb uns deu anys el 1974, quan la situació començava a ser vertaderament tensa, deu tenir ara entre 25 i 30 anys... I avui em recordo

d'ell, del mínim saharià d'ulls foscos i picarons, de la mà estesa i del somriure trist per al comiat de l'amic de les tardes del soc. Recordo el nen que a les seves robes, parracs hauria de dir, evidenciava la pobresa i penso què se n'haurà fet si és que viu i no ha mort entre les dunes lluitant pel seu *al hurria*.

Vius, Pesseta? Esperes el referèndum del mes de gener? ¿T'has casat i tens esposa i fills que són, com ho eres tu, petits homes blaus del desert, fills del núvol innocents, víctimes potser de fams, bombes i desterraments a *khaimes* per a refugiats?

Qui sap què s'ha fet de tu!... I, ja ho veus, per mi ets com un símbol de tot el teu poble. M'agradaria, Pesseta, agafar-te un altre cop de la mà i que em portessis a una *khaima* a ple desert i allà m'hi oferissis els tres vasos de te de l'amistat: el primer, amarg com la vida; el segon, dolç com l'amor; i el tercer, suau com la mort.

Sí, Pesseta, a la teua *khaima* m'explícaries moltes coses, el que el teu poble va sentir quan, pràcticament, Espanya el va abandonar a la seva sort. I em parlaries de la guerra, del pròxim referèndum, i també recordàriem Asmara, la ciutat santa, la ciutat llunyana de Ma al Agnin, el Sultà Blau, la ciutat venerada que el 1913 va ser destruïda pel coronel francès Mouret. I guardàriem la cortesia del silenci després de les paraules i, en acomiadar-nos, ens tocaríem les mans i les duríem al pit per donar-nos la pau. Sí, que el Clement, el Misericordiós, el Gran, ens ajudi a tots, que tots ho necessitem des del present i cap al futur. Sí, Pesseta, *Salam Aleikum!*

AMB V DE BERGÉ

...ESCOLTI, SI US PLAU... AQUESTA ÉS LA PARADA DEL 21?

RETALLS DE PREMSA

el Periódico

El debat inexistent. El debat sobre la política general del Govern, que ahir va concloure al Parlament, ha estat un avançament de les estratègies dels diferents partits davant les properes eleccions autonòmiques. Jordi Pujol ha mantingut l'esforç de moderació que va adoptar durant la *polèmica lituana* —és a dir, el debat nacionalista generat pels esclats independentistes de l'URSS— comença a dessaborir a part dels seus electors potencials. El PSC, per la seva banda, ha intentat fer una oposició que no amenacés una futura entesa CiU-PSOE, mentre el PP i l'Esquerra de Colom buscaven, jugant-se la vida, possibles contradiccions en el missatge pujolista. De tot això l'únic ressaltable és l'evidència que l'independen-

tisme de Colom perd quasi tota la seva espectacularitat quan entra en joc polític convencional, on pesen els vots i no la imaginació.

El debat, malgrat tenir un tò correcte i un xic interessant, no va servir pel que havia estat convocat: analitzar la tasca del Govern de Pujol. Continuem amb l'assignatura pendent que el Parlament algun dia serveixi per això, tal com insinuà Rafael Ribó i evidencià sense escarafalls Raimon Obiols. I malgrat Pujol va repli-car amb una corrua de xifres, la vertadera anàlisi no va alçar el cap. Per això, una vegada acabat, els catalans sabem que potser tenim uns magnífics parlamentaris, hem sentit uns grans discursos, però al final desconexem totes les dades concretes que podrien permetre que valoréssim l'eficàcia puntual de la política que estan aplicant.